Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

20. marts 2019*

»Statsstøtte – støtte ydet af Spanien til visse professionelle fodboldklubber – garanti – afgørelse, hvorved støtten erklæres uforenelig med det indre marked – fordel – begrundelsespligt«

I sag T-766/16,

Hércules Club de Fútbol, SAD, Alicante (Spanien), ved advokaterne S. Rating og Y. Martínez Mata,

sagsøger,

støttet af

Kongeriget Spanien først ved A. Gavela Llopis og M.J. García-Valdecasas Dorrego, derefter ved García-Valdecasas Dorrego, som befuldmægtigede,

intervenient,

mod

Europa-Kommissionen ved G. Luengo, B. Stromsky og P. Němečková, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016, om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva og Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (EUT 2017, L 55, s. 12),

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen (refererende dommer), og dommerne J. Schwarcz og L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín,

justitssekretær: fuldmægtig I. Dragan,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. september 2018,

afsagt følgende

* Processprog: spansk.

Dom

Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, Hércules Club de Fútbol, SAD, er en professionel fodboldklub med hovedsæde i Alicante i regionen Valencia (Spanien).

2 Fundación Hércules de Alicante (herefter »Fundación Hércules«) er en organisation, der ikke arbejder med genvist for øje, og hvis formål er knyttet til sagsøgerens aktiviteter. I henhold til Fundación Hércules' vedtægter er medlemmerne af sagsøgerens bestyrelse medlemmer af Fundación Hércules' styrende organ.

3 Den 26. juli 2010 ydede Instituto Valenciano de Finanzas (herefter »IVF«), finansinstituttet i Generalitat Valenciana (Valencias regionstyre, Spanien), Fundación Hércules en garanti for et banklån på 18 mio. EUR, der var blevet ydet af Caja de Ahorros del Mediterráneo (herefter »CAM«) med henblik på at erhverve nogle aktier, som var blevet udstedt af sagsøgeren inden for rammerne af en kapitalforhøjelse, som dette sidstnævnte selskab havde ladet iværksætte. Efter denne kapitalforhøjelse ejede Fundación Hércules 81,96% af aktierne i sagsøgeren.

4 Garantien dækkede 100% af lånets afdrag plus renter og omkostninger ved den garanterede transaktion. Som modydelse skulle Fundación Hércules betale en årlig garantipræmie på 1% til IVF. Endvidere modtog IVF som modgaranti et pant i Fundación Hércules' aktier i sagsøgeren. Som foreløbig modgaranti, indtil pantsætningen af aktierne, var det fastsat, at IVF skulle have en garanti fra ejeren af José Rico Pérez stadion, Aligestión Integral SA (herefter »Aligestión«), og pant i de aktier i sagsøgeren, som Aligestión ejede. Det underliggende låns varighed var 5 år. Renten på det underliggende lån var en fast rente på 4% i de første 36 måneder og Euribor 1 år + en margen på 2% i de sidste 24 måneder. Der var også en etableringsprovision på 0,5%. Det var planen, at tilbagebetalingen af lånet (hovedstol og rente) skulle ske ved salg af de af Fundación Hércules erhvervede aktier i sagsøgeren.

5 Efter IVF's ydelse af statsgarantien tilbagebetalte Fundación Hércules ikke det underliggende lån. Derfor tilbagebetalte IVF, som skulle opfylde sin retlige forpligtelse som garant, den 24. januar 2012 beløbet på 18,4 mio. EUR til CAM, erstattede dermed sidstnævnte som kreditor på det pågældende lån og anlagde derefter retssag mod Fundación Hércules for at inddrive det ovennævnte beløb.

6 Efter at Europa-Kommissionen var blevet underrettet om, at der angiveligt forelå statsstøtte, der var blevet tildelt af Generalitat Valenciana i form af garantier for banklån til fordel for Valencia Club de Fútbol, SAD, sagsøgeren og Elche Club de Fútbol, SAD, opfordrede den 8. april 2013 Kongeriget Spanien til at fremsætte bemærkninger til disse oplysninger. Kongeriget Spanien besvarede denne opfordring den 27. maj og den 3. juni 2013.

7 Ved skrivelse af 18. december 2013 meddelte Kommissionen Kongeriget Spanien, at den havde besluttet at indlede den i artikel 108, stk. 2, TEUF fastsatte procedure. Ved skrivelse af 10. februar 2014 fremsendte Spanien sine bemærkninger til afgørelsen om at indlede undersøgelse.

8 Kommissionen modtog under den formelle undersøgelsesprocedure bemærkninger og oplysninger fra Kongeriget Spanien, IVF, Liga Nacional de Fútbol Profesional, Valencia Club de Fútbol og Fundación Valencia Club de Fútbol.

9 Ved afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva og Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (EUT 2017, L 55, s. 12) (herefter »den anfægtede afgørelse«) lagde Kommissionen bl.a. til grund, at den

statsgaranti, som blev ydet af IVF den 26. juli 2010 til dækning af et banklån, der var blevet ydet Fundación Hércules med henblik på tegning af aktier i sagsøgeren inden for rammerne af en kapitalforhøjelse, som var blevet iværksat af dette sidstnævnte selskab (herefter »den omhandlede foranstaltning«), udgjorde ulovlig støtte, der var uforenelig med det indre marked vedrørende et beløb på 6 143 000 EUR (den anfægtede afgørelses artikel 1). Kommissionen pålagde følgelig Kongeriget Spanien at tilbagesøge den pågældende støtte hos sagsøgeren (den anfægtede afgørelses artikel 2), og tilbagesøgningen skulle være »øjeblikkelig og effektiv« (den anfægtede afgørelses artikel 3).

10 Kommissionen fastslog i den anfægtede afgørelse for det første, at den omhandlede foranstaltning, der var blevet tildelt af IVF, omfattede statsmidler og kunne tilregnes Kongeriget Spanien. For det andet var støttemodtageren sagsøgeren og ikke Fundación Hércules, som handlede som kreditformidler, henset til foranstaltningens formål, som var at lette finansieringen af sagsøgerens kapitalforhøjelse. Sagsøgerens økonomiske situation på tidspunktet for ydelsen af den omhandlede foranstaltning udgjorde situationen for en kriseramt virksomhed som omhandlet i punkt 10, litra a), og punkt 11 i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EUT 2004, C 244, s. 2, herefter »rammebestemmelserne«). På baggrund af kriterierne i Kommissionens meddelelse om anvendelsen af […] artikel [107 TEUF] og [108 TEUF] på statsstøtte i form af garantier (EUT 2008, C 155, s. 10, herefter »garantimeddelelsen«), og henset til sagsøgerens økonomiske situation samt betingelserne for den statsgaranti, som var blevet ydet sagsøgeren, fastslog Kommissionen, at der forelå en uberettiget fordel, som ville kunne fordreje eller true med at fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Endvidere kvantificerede Kommissionen i den anfægtede afgørelse det støtteelement, der angiveligt var tildelt sagsøgeren, ved at støtte sig på den gældende referencesats i henhold til sin meddelelse om revision af metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten (EUT 2008, C 14, s. 6) i mangel af en mulig brugbar sammenligning på grundlag af tilsvarende transaktioner på markedet. I forbindelse med kvantificeringen af den omtvistede støtte fastslog Kommissionen, at værdien af sagsøgerens aktier, som var givet i pant til IVF i form af en modgaranti, var tæt på nul. Endelig fastslog Kommissionen i den anfægtede afgørelse, at den omtvistede støtte ikke var forenelig med det indre marked, navnlig ikke på baggrund af de principper og betingelser, der er fastsat i rammebestemmelserne.

Retsforhandlinger og parternes påstande

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. november 2016 har sagsøgeren anlagt nærværende sag og nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

12 Ved særskilt dokument indleveret samme dag til Rettens Justitskontor har sagsøgeren fremsat en begæring om foreløbige forholdsregler med henblik på at opnå udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelses artikel 2, for så vidt som den pålagde tilbagesøgning af støtten.

13 Kommissionen har indgivet svarskrift til Rettens Justitskontor den 20. januar 2017 og har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

14 Sagsøgeren har indleveret replik til Rettens Justitskontor den 7. marts 2017.

15 Ved afgørelse af 29. marts 2017 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladt Kongeriget Spanien at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

16 Kommissionen har indleveret duplik til Rettens Justitskontor den 19. april 2017.

17 Kongeriget Spanien har indleveret sit interventionsindlæg til Rettens Justitskontor den 19. juni 2017.

18 Det har nedlagt følgende påstande:

– De af sagsøgeren nedlagte påstande tages til følge, og den anfægtede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

19 Kommissionen har indgivet sine bemærkninger til interventionsindlægget ved processkrift til Rettens Justitskontor den 27. juli 2017.

20 Ved skrivelse af 17. august 2017 har sagsøgeren udtrykt et ønske om at blive hørt i retsmødet.

21 Ved kendelse af 22. marts 2018, Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen (T-766/16 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:170), afslog Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne.

22 Ved skrivelser fra Rettens Justitskontor af 13. juli 2018 stillede Retten nogle skriftlige spørgsmål til samtlige parter som led i en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i dens procesreglement.

23 Parterne afgav indlæg og besvarede Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 14. september 2018.

24 Ved kendelse af 22. november 2018, Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen (C-334/18 P(R), EU:C:2018:952), ophævede dommeren ved Domstolen i sagen om foreløbige forholdsregler kendelse af 22. marts 2018, Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen (T-766/16 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:170), og hjemviste sagen til Retten. Den 28. november 2018 afsagde Rettens præsident en kendelse på grundlag af procesreglementets artikel 157, stk. 2, i henhold til hvilken han besluttede, at den anfægtede afgørelse skulle suspenderes, for så vidt som den vedrørte sagsøgeren, indtil tidspunktet for den kendelse, som afslutter sagen om foreløbige forholdsregler.

Retlige bemærkninger

Begæringen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse

25 Sagsøgeren har inden for rammerne af stævningen anmodet Retten om at træffe en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse med henblik på at gøre sig bekendt med visse oplysninger i sagsakterne til den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

26 Ifølge sagsøgeren er adgang til alle meddelelser fra de spanske administrative myndigheder, nationale og regionale, til Kommissionen under den administrative fase, for så vidt som de ikke specifikt vedrører Valencia Club de Fútbol eller Elche Club de Fútbol, nødvendig for at gøre det muligt for selskabet fuldt ud at udøve sin ret til forsvar og afhjælpe den forskelsbehandling, som sagsøgeren blev udsat for fra de pågældende myndigheders side. Det følger endvidere af den anfægtede afgørelses indhold, at den er støttet på urigtige udtalelser fra de spanske myndigheders side eller samme myndigheders fejlagtige fortolkning, hvilket styrker begæringens legitimitet. En imødekommelse af

begæringen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse er det eneste middel, hvormed sagsøgeren kan supplere sine anbringender og argumenter på et passende tidspunkt under proceduren, idet det bemærkes, at sagsøgeren har måttet anlægge nærværende annullationssøgsmål og indgive en anmodning om udsættelse af afgørelsens gennemførelse uden at kunne gøre sig bekendt med de spanske myndigheders argumenter under den administrative fase.

27 I henhold til procesreglementets artikel 88, stk. 1, kan Retten enten af egen drift eller på anmodning fra en hovedpart træffe bestemmelse om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse på et hvilket som helst tidspunkt i sagen. Disse foranstaltninger har ifølge reglementets artikel 89 til formål at tilvejebringe de bedst mulige betingelser for sagens fremme, retsforhandlingernes forløb og bilæggelse af tvister. De kan navnlig bestå i at anmode en part om fremlæggelse af aktstykker vedrørende sagen [procesreglementets artikel 89, stk. 3, litra d)].

28 Det skal ligeledes bemærkes, at det tilkommer Retten at vurdere nytten af de foranstaltninger til tilrettelæggelse af sagens behandling, som en af hovedparterne har anmodet om (jf. i denne retning dom af 6.7.1999, Séché mod Kommissionen, T-112/96 og T-115/96, EU:T:1999:134, præmis 284).

29 For at Retten kan tage stilling til, om det af hensyn til sagens fremme er hensigtsmæssigt at træffe bestemmelse om fremlæggelse af visse dokumenter, må den part, som fremsætter begæring herom, angive de ønskede dokumenter og over for Retten henvise til visse holdepunkter for, at disse dokumenter har betydning for sagens behandling (dom af 17.12.1998, Baustahlgewebe mod Kommissionen, C-185/95 P, EU:C:1998:608, præmis 93; jf. ligeledes dom af 16.10.2013, TF1 mod Kommissionen, T-275/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:535, præmis 117 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgeren skal således fremlægge nøjagtige og relevante indicier, der kan forklare, hvorledes de omhandlede dokumenter skulle kunne være af betydning for afgørelsen af tvisten (jf. i denne retning dom af 20.7.2016, Oikonomopoulos mod Kommissionen, T-483/13, EU:T:2016:421, præmis 253).

30 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren alene fremhævet nogle generelle betragtninger vedrørende den omstændighed, at de påståede fejl i den anfægtede afgørelse beror på, at der forelå fejl ved de bemærkninger, som blev indgivet af de offentlige myndigheder under den administrative fase eller i det mindste en fejlagtig fortolkning af disse bemærkninger. Sagsøgeren har derved ikke godtgjort, hvorledes de udbedte dokumenter er af betydning for afgørelsen af tvisten.

31 Denne løsning underbygges så meget desto mere af den anfægtede afgørelses opbygning og af den procedure, der førte til dens vedtagelse. For det første fremgår indholdet af de bemærkninger fra Kongeriget Spanien, IVF og Generalitat Valenciana, som sagsøgeren har anmodet om fremlæggelse af, allerede af den anfægtede afgørelse i 36.-45. betragtning dertil. For det andet har de interesserede parter i modsætning til den medlemsstat, som er ansvarlig for at have ydet statsstøtten, ikke inden for rammerne af proceduren for statsstøttekontrol adgang til aktindsigt i dokumenterne i Kommissionens sagsakter (dom af 29.6.2010, Kommissionen mod Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, præmis 58).

32 Endvidere kan sagsøgeren, når det ikke er godtgjort, at foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse har betydning for afgørelsen af tvisten, ikke gøre gældende, at vedkommendes ret til forsvar er blevet krænket som følge af den manglende aktindsigt i de omhandlede dokumenter (jf. analogt dom af 11.12.2014, van der Aat m.fl. mod Kommissionen, T-304/13 P, EU:T:2014:1055, præmis 61).

33 Endelig er den omstændighed, at sagsøgeren af Generalitat Valenciana blev nægtet at få fremsendt de pågældende dokumenter, selv om disse dokumenter ifølge sagsøgeren var blevet bragt til kendskab for Valencia Club de Fútbol, uden relevans ved afgørelsen af begæringen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse. Den påståede forskelsbehandling kan nemlig ikke rejse tvivl om, at fremlæggelsen af de omhandlede dokumenter ikke var af betydning for afgørelsen af tvisten.

34 Begæringen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse kan derfor ikke tages til følge.

Om realiteten

35 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål påberåbt sig tre anbringender, der alle vedrører tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, for det første, for så vidt som Kommissionen fejlagtigt fastslog, at der forelå en fordel som følge af den omhandlede foranstaltning, for det andet og subsidiært, for så vidt som Kommissionen fejlagtigt fastslog, at den omhandlede foranstaltning fordrejede konkurrencen og påvirkede samhandelen mellem medlemsstater, og for det tredje og ligeledes subsidiært som følge af en fejl ved vurderingen af det tildelte støttebeløb.

Det første anbringende om en fejl ved identificeringen af en fordel

36 Sagsøgeren har støttet af Kongeriget Spanien formuleret det første anbringende i to led, der skal behandles i forlængelse af hinanden.

– Det første anbringendes første led om en fejlagtig kvalificering af en kriseramt virksomhed

37 Sagsøgeren har gjort gældende, at den ikke var en kriseramt virksomhed på tidspunktet for udstedelsen af den omtvistede garanti. For det første finder de kriterier, der er opregnet i punkt 10, litra a), i rammebestemmelserne, ikke anvendelse på fodboldmarkedet. Det er kun den metode, der anvendes af det europæiske fodboldforbund (UEFA) og Liga Nacional de Fútbol Profesional, og som består i at foretage en sammenligning af en klubs regnskaber med det gennemsnitlige regnskab i andre klubber, der deltager i turneringer i den samme medlemsstat, som, henset til de særlige forhold på fodboldmarkedet, er relevant. Sagsøgeren befandt sig imidlertid i en bedre situation end gennemsnittet af de klubber, der spillede i første og anden division A i fodboldmesterskabet i Spanien, og endvidere i en situation, der var sammenlignelig med situationen i europæisk fodbold i almindelighed.

38 Endvidere udgjorde hverken den store gæld eller forholdet mellem gæld og egenkapital på tidspunktet for udstedelsen af den omtvistede garanti ifølge sagsøgeren relevante økonomiske indikatorer, henset til klubbernes adgang til at optage lån, som stadig i dag fungerer uden den økonomiske rationalitet, der gør sig gældende i de fleste andre sektorer, samt kapitaltilskud fra aktionærer eller tredjemænd, som ikke var begrænset af et loft inden ikrafttrædelsen af reglerne om økonomisk »fair play«. Endelig skulle Kommissionen i sin økonomiske vurdering af sagsøgeren have taget stilling til den omstændighed, at denne sidstnævnte på tidspunktet for udstedelsen af den omtvistede garanti havde kvalificeret sig til at spille den følgende sæson i første division i det spanske fodboldmesterskab. Kongeriget Spanien har tilføjet, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en begrundelsesmangel, for så vidt som Kommissionen ikke besvarede de argumenter, som blev fremført under den administrative procedure vedrørende de særlige kendetegn ved fodboldklubbernes økonomiske model.

39 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

40 Det bemærkes, at Kommissionen på det særlige område for statsstøtte er bundet af de rammebestemmelser eller meddelelser, som den vedtager, såfremt disse ikke afviger fra traktatens bestemmelser, og de er blevet accepteret af medlemsstaterne. Navnlig kan tekster ikke fortolkes på en måde, der begrænser anvendelsesområdet for artikel 107 TEUF og 108 TEUF, eller som er i strid med formålene heri (dom af 11.9.2008, Tyskland m.fl. mod Kronofrance, C-75/05 P og C-80/05 P, EU:C:2008:482, præmis 61 og 65).

41 I det foreliggende tilfælde støttede Kommissionen sig i 78. betragtning til den anfægtede afgørelse på rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), og punkt 11 ved kvalificeringen af sagsøgeren som en kriseramt virksomhed på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede garanti.

42 Som det fremgår af 71.-85. betragtning til den anfægtede afgørelse, er denne kvalificering ifølge Kommissionen relevant for det første med henblik på at fastlægge markedsprisen, som skulle lægges til grund for sammenligningen af garantipræmien og den omtvistede garanti, og for det andet med henblik på at bedømme, om betingelserne for at udelukke, at der foreligger støtte (garantimeddelelsens punkt 3.2), således som hævdet af Kongeriget Spanien, var opfyldt.

43 De kriterier, der er opregnet i rammebestemmelsernes punkt 10, litra a), og punkt 11 udgør konkrete vendinger for den generelle betragtning i rammebestemmelsernes punkt 9 om, at »en virksomhed [anses] for kriseramt, når virksomheden ikke med egne finansielle midler eller med de midler, som virksomheden kan opnå fra ejeren/aktionærer og kreditorer, er i stand til at standse de tab, som uden de offentlige myndigheders indgriben næsten med sikkerhed vil medføre virksomhedens ophør på kort eller mellemlang sigt«.

44 Sagsøgeren har med sin argumentation ikke anfægtet, at anvendelsen af de ovennævnte punkter i rammebestemmelserne under normale omstændigheder bør føre til, at den skal kvalificeres som en kriseramt virksomhed. Sagsøgeren har derimod anfægtet anvendeligheden af de omhandlede kriterier på en sektor – fodboldsektoren – som i det væsentlige er kendetegnet ved, at virksomhederne lettere kan rejse kapital eller optage gæld uanset deres økonomiske situation, samt ved en større volatilitet i deres indtægter og aktiver, som i det væsentlige er knyttet til deres sportslige resultater.

45 Denne argumentation må forkastes af følgende grunde.

46 For det første er den risiko for udsving i indtægter og værdien af aktiver, som sagsøgeren har fremhævet, en omstændighed, som de virksomheder, der er aktive på andre markeder end markedet for professionel fodbold, ligeledes regelmæssigt udsættes for.

47 For det andet er et enkeltstående tilfælde af adfærd, der strider mod markedslogik, ikke tilstrækkeligt til at rejse tvivl om den økonomiske karakter af den pågældende virksomhed, som allerede er blevet anerkendt for så vidt angår professionelle klubbers fodboldvirksomhed (jf. i denne retning dom af 26.1.2005, Piau mod Kommissionen, T-193/02, EU:T:2005:22, præmis 69), eller om den referenceramme vedrørende en markedsøkonomisk investor, der anvendes ved analysen af, om der foreligger en fordel. Som Kommissionen har gjort gældende, vidner den omhandlede foranstaltning højst om, at denne investeringsadfærd, der strider mod markedslogik, inden for fodboldsektoren, såfremt den kan anses for godtgjort, ikke har gjort det unødvendigt for sagsøgeren at anvende en statsgaranti for at kunne foretage en kapitalforhøjelse.

48 For det tredje er begrebet kriseramt virksomhed således som defineret i punkt 9 i rammebestemmelserne for støtte til redning og omstrukturering et objektivt begreb, som udelukkende skal bedømmes på grundlag af konkrete holdepunkter for den omhandlede virksomheds finansielle og økonomiske situation (dom af 6.4.2017, Regione autonoma della Sardegna mod Kommissionen, T-219/14, EU:T:2017:266, præmis 184). Sagsøgeren har imidlertid i det væsentlige støttet sig på generelle udtalelser vedrørende fodboldklubbers evne til at rejse kapital og optage lån, som ikke i sig selv kan ændre den konstatering, som Kommissionen nåede frem til i den anfægtede afgørelse på grundlag af sagsøgerens individuelle økonomiske oplysninger.

49 For det fjerde, og for så vidt som sagsøgeren har støttet sig på en sammenligning af sin økonomiske situation med den gennemsnitlige situation for først de øvrige spanske fodboldklubber, dernæst europæiske fodboldklubber, bemærkes, at en sådan sammenligning heller ikke er i overensstemmelse med de principper, der er nævnt i præmis 48 ovenfor, som ligger til grund for begrebet kriseramt virksomhed som omhandlet i rammebestemmelserne. Denne sammenlignende tilgang hviler ikke overordnet på sagsøgerens individuelle situation og ville, såfremt den blev fulgt, føre til, at foranstaltninger i sektorer, der er i tilbagegang, er underskudsgivende eller har en lav rentabilitet, ville kunne unddrage sig statsstøttekontrol.

50 I denne forbindelse skal det af sagsøgeren hævdede, hvorefter Kommissionen ved ikke at anvende denne sammenlignende metode tilsidesatte punkt 97 ff. i sin meddelelse om begrebet statsstøtte i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF (EUT 2016, C 262, s. 1), forkastes som ugrundet. Den sammenlignende undersøgelse, som der er tale om i denne meddelelse, vedrører nemlig den omhandlede transaktion, som skal bedømmes i forhold til referencetransaktionen og ikke i forhold til støttemodtagerens økonomiske situation.

51 Endelig hvad angår den omstændighed, som sagsøgeren endvidere har påberåbt sig, at selskabet på tidspunktet for udstedelsen af den omtvistede garanti var kvalificeret til at spille den følgende sæson i første division i det spanske fodboldmesterskab, udgjorde den et udviklingsperspektiv, der var usikkert på et økonomisk plan, som under alle omstændigheder ikke i sig selv kunne rejse tvivl om den konklusion, som Kommissionen var nået frem til på grundlag af konstateringen om sagsøgerens negative egenkapital og stigende tab.

52 På grundlag af det ovenstående må det første led forkastes.

53 Det samme gælder for den begrundelsesmangel, som Kongeriget Spanien endvidere har gjort gældende. For det første, som anført i præmis 41-43 ovenfor, angav Kommissionen de kriterier, på grundlag af hvilke den foretog en bedømmelse af, om sagsøgeren var en kriseramt virksomhed, samtidigt med, at den i 78. betragtning til den anfægtede afgørelse redegjorde for anvendelsen deraf på det foreliggende tilfælde. For det andet følger det af fast retspraksis, at Kommissionen ikke er forpligtet til at tage stilling til alle de argumenter, som de interesserede har fremført for den; den behøver kun at redegøre for de faktiske omstændigheder og retlige betragtninger, der har været afgørende med henblik på beslutningens systematik (jf. dom af 30.4.2014, Hagenmeyer og Hahn mod Kommissionen, T-17/12, EU:T:2014:234, præmis 173 og den deri nævnte retspraksis). Som det fremgår af Rettens undersøgelse af det første led, var det uden at begå fejl og følgelig ved at støtte sig til relevante faktiske omstændigheder, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse fastslog, at sagsøgeren på tidspunktet for udstedelsen af den omtvistede garanti var en kriseramt virksomhed.

– Det første anbringendes andet led om den fejlagtige bedømmelse af de ydede modgarantier

54 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse foretog en fejlagtig bedømmelse af karakteren og rækkevidden af de modgarantier, der blev ydet IVF til gengæld for udstedelsen af den omtvistede garanti. Den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, som var sagsøgerens hovedaktionær, udgjorde ikke en midlertidig garanti, men var en selvskyldnerkaution, som forpligtede Aligestión, lige så længe som Generalitat Valenciana, der var tilsynsmyndighed for Fundación Hércules og indirekte begunstigede af denne selvskyldnerkaution via IVF, ikke havde godkendt pantsætningen af de aktier i sagsøgeren, som Fundación Hércules havde erhvervet.

55 For det første var Aligestión en solvent virksomhed, der ejede meget fast ejendom, og som navnlig modtog en procentdel af sagsøgerens bruttoindtægter, der ville stige i forbindelse med klubbens oprykning til første division i det spanske fodboldmesterskab. For det andet gav beføjelsen til at godkende pantet i sagsøgerens aktier i praksis Generalitat Valenciana mulighed for at betinge ophøret af den angiveligt midlertidige garanti ydet af Aligestión af en forudgående omstrukturering fra Aligestións side af sagsøgerens gæld, således at Generalitat Valenciana kunne forsikre sig om værdien af de således pantsatte aktier.

56 Den garanti, som IVF ydede, blev således stillet under normale markedsvilkår. Ifølge sagsøgeren er det i denne forbindelse uden betydning, at det kriterium vedrørende et loft på 80% af det underliggende lån, der er fastsat i garantimeddelelsen, ikke er blevet overholdt, eftersom Kommissionen ikke af denne ene grund kunne undlade at foretage en analyse af den omtvistede garantis forenelighed med markedsvilkårene i forbindelse med en sektor, sportssektoren, som er genstand for en særlig specifik

beskyttelse i henhold til artikel 165 TEUF. Sagsøgeren har i replikken fremlagt en retsafgørelse, som skulle bekræfte det forhold, at IVF krævede betaling af Aligestión i dette selskabs egenskab af selvskyldnerkautionist og fortsat gør det i dag.

57 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at sagsøgerens karakterisering af Aligestións selvskyldnerkaution ud over, at den modsiges af kautionens egen ordlyd og af den bekræftelse, som de spanske myndigheder gav under den administrative procedure, endvidere er vanskeligt forenelig med den omstændighed, at IVF valgte at anlægge et søgsmål mod Fundación Hércules og ikke mod Aligestión i forlængelse af IVF's tilbagebetaling af det lån, der blev optaget i CAM. Endvidere har Kommissionen anført, at såfremt Aligestión virkelig var i stand til at garantere lånet som hævdet af sagsøgeren, ville IVF's udstedelse af en garanti ikke give mening. Under alle omstændigheder er Kommissionen af den opfattelse, at den omstændighed, at Aligestións selvskyldnerkaution i sidste ende ikke havde en »midlertidig« karakter, fremgår af elementer, der ligger forud for ydelsen af garantien, og som derfor er uden betydning ved afgørelsen af, om der foreligger en fordel.

58 Der skal først, og inden der tages stilling til den påståede fejlagtige bedømmelse fra Kommissionens side i den anfægtede afgørelse vedrørende den modgaranti, som Aligestión ydede, bemærkes, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen analyse af den pågældende modgarantis indvirkning på fastlæggelsen af, om der foreligger en fordel.

59 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at en manglende eller utilstrækkelig begrundelse er omfattet af begrebet væsentlige formelle mangler som omhandlet i artikel 263 TEUF og udgør et anbringende, som Unionens retsinstanser kan – eller skal – tage stilling til ex officio (jf. dom af 2.12.2009, Kommissionen mod Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

60 På baggrund af det ovenstående skal Retten tage stilling til, om der foreligger en eventuel tilsidesættelse af begrundelsespligten, og i denne forbindelse høre parterne, således som den gjorde inden for rammerne af foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse den 13. juli 2018 og dernæst i forbindelse med retsmødet den 14. september 2018.

61 Det skal bemærkes, at begrundelsespligtens omfang efter fast retspraksis afhænger af karakteren af og baggrunden for den pågældende retsakt. Begrundelsen skal klart og utvetydigt angive de betragtninger, som institutionen har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning med henblik på at kunne forsvare deres rettigheder og kontrollere, om beslutningen er begrundet, og således at Unionens retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 18.1.2012, Djebel – SGPS mod Kommissionen, T-422/07, ikke trykt i Sml. EU:T:2012:11, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

62 I det foreliggende tilfælde nævner den anfægtede afgørelse kun et enkelt sted den modgaranti, der ydes af Aligestión, i forbindelse med beskrivelsen af den omhandlede foranstaltning, og omtaler den ikke efterfølgende. Betragtningerne i den anfægtede afgørelse vedrørende spørgsmålet, om der forelå en støtte og dens kvantificering, henviser således ikke til den pågældende modgaranti. Særligt fremgår det af 93. betragtning til den anfægtede afgørelse, at den anfægtede afgørelse ved bedømmelsen på baggrund af markedsvilkårene af beløbet for den garantipræmie, der blev krævet af IVF inden for rammerne af den omhandlede foranstaltning, kun nævner en form for sikkerhed, pantet til fordel for IVF i aktierne i sagsøgeren, som blev erhvervet af Fundación Hércules, og der nævnes ingen anden form for sikkerhed og navnlig ikke den af Aligestión ydede modgaranti.

63 Som svar på det skriftlige spørgsmål fra Retten vedrørende dette punkt har Kommissionen imidlertid gjort gældende, at det af henvisningen til den »midlertidige« karakter af den omhandlede modgaranti og redegørelsen for virkningerne af den manglende betaling fra Fundación Hércules' side i tiende betragtning til den anfægtede afgørelse, nemlig IVF's valg om at erstatte den långivende bank som kreditor og at anlægge retssag mod denne sidstnævnte, kan udledes, at den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, ikke var »virkningsfuld« og derfor ikke skulle undersøges yderligere.

64 Denne manglende »virkningsfulde« karakter bekræftes af Kongeriget Spaniens bemærkninger under den administrative fase, som anførte, at »IVF ha[vde] modtaget modgarantier for de undersøgte garantier i form af pant i de aktier, som fondene erhvervede med de garanterede lån« (38. betragtning til den anfægtede afgørelse), samt ordlyden af den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, hvoraf det ifølge Kommissionen fremgik, at den blev ydet for en begrænset periode og skulle ophøre, når en række betingelser var opfyldt, hvilket ifølge Kommissionens oplysninger ville ske inden for et kort tidsrum.

65 Kommissionen har således med sin argumentation i det væsentlige gjort gældende, at den manglende relevans af den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, for spørgsmålet, om der foreligger en fordel, i tilstrækkelig grad fremgår af den anfægtede afgørelse og begrunder, at denne sidstnævnte ikke redegjorde yderligere for dette forhold.

66 I denne forbindelse skal det først bemærkes, at den omstændighed, som Kommissionen har fremført for Retten, at betingelserne for ophøret af Aligestións forpligtelse i form af en selvskyldnerkaution ville blive opfyldt inden for et kort tidsrum, ikke fremgår af den anfægtede afgørelse.

67 Dernæst giver henvisningen i tiende betragtning til den anfægtede afgørelse til den omstændighed, at IVF tilbagebetalte den gæld, som Fundación Hércules havde stiftet, og dernæst erstattede kreditorbanken og anlagde sag mod den pågældende långivende bank, ingen oplysninger om den sikkerhed, der i givet fald blev taget af IVF, og under alle omstændigheder på ingen måde mulighed for at konkludere, at Kommissionen efter den administrative procedure fastslog, at den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, var virkningsløs.

68 Endelig er det resumé af Kongeriget Spaniens bemærkninger, der er gengivet i 38. betragtning til den anfægtede afgørelse, heller ikke af en karakter, der oplyser om Kommissionens bedømmelse af betydningen af den modgaranti, der blev ydet af Aligestión for, om der foreligger en fordel (jf. i denne retning dom af 24.1.2013, Frucona Košice mod Kommissionen, C-73/11 P, EU:C:2013:32, præmis 84). Det skal endvidere bemærkes, at selv om den franske version af den anfægtede afgørelse, som Kommissionen specifikt har henvist til, giver indtryk af, at Kongeriget Spanien udelukkende lagde vægt på den sikkerhed, som blev stillet i form af pantet i sagsøgerens aktier og den modsvarende sikkerhed, som blev stillet i forbindelse med de øvrige foranstaltninger, der er omhandlet i den anfægtede afgørelse, kan afgørelsens spanske version, der er den eneste autentiske version, omvendt læses således, at Kongeriget Spanien har taget hensyn til, at der forelå andre former for sikkerhed.

69 Det følger heraf, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse hvad angår den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, er begrænset til en konstatering af, at den er midlertidig og skulle gælde indtil Fundación Hércules pantsætning af aktierne i sagsøgeren. Den præciserer ikke, om denne omstændighed i sig selv begrunder, at der ikke tages hensyn til den pågældende modgaranti med henblik på at fastslå, om der foreligger støtte, samt støttebeløbet. Den redegør heller ikke for, hvorfor det skulle være tilfældet.

70 Det fremgår imidlertid af garantimeddelelsens punkt 3.2, litra d), og punkt 4.2, at den sikkerhed, der stilles i forbindelse med vedtagelsen af garantien eller gennemførelsen af det underliggende lån, udgør en relevant faktor ved vurderingen af, om der foreligger støtte, samt af støtteniveauet. Den af Aligestión ydede modgaranti udgør således i princippet en relevant faktor. Endvidere er der intet i den pågældende meddelelse, der taler for, at en sikkerhed er uden betydning med den begrundelse, at den kun har en »midlertidig« karakter.

71 Det følger heraf, at på baggrund af de retsregler, der gælder på det pågældende område, i det foreliggende tilfælde artikel 107, stk. 1, TEUF og garantimeddelelsen, kunne både de berørte parter og retsinstansen med føje forvente, at den anfægtede afgørelse henviste til Kommissionens argumentation vedrørende indvirkningen af den modgaranti, som Aligestión ydede, på konstateringen af, at der forelå en støtte, og i givet fald på støttebeløbet.

72 Hertil kommer, at der er tale om en del af begrundelsen, som har en afgørende betydning for den anfægtede afgørelse, henset til den omstændighed, at det deri blev konkluderet, at værdien af den eneste sikkerhed, der blev undersøgt, var »tæt på nul« (93. betragtning til den anfægtede afgørelse), og dette til trods for, at niveauet for den sikkerhed, der blev ydet IVF, er så meget desto mere afgørende i betragtning af, at ratingen for den pågældende virksomhed, i det foreliggende tilfælde sagsøgeren, er dårlig (kategorien CCC, jf. 83. betragtning til den anfægtede afgørelse).

73 Det skal endvidere bemærkes, at den anfægtede afgørelse ikke nævner, inden for hvilken frist sagsøgerens aktier skulle gives i pant til IVF af Fundación Hércules, men anfører, at det var denne begivenhed, som ville fritage Aligestión for selskabets forpligtelser i henhold til den »midlertidige« modgaranti, der blev ydet IVF. Den anfægtede afgørelse indeholder ingen angivelser, der gør det muligt at udlede varigheden af denne »midlertidige« modgaranti og følgelig af muligheden for, at den stadig er gældende i tilfælde af, at den garanti, der blev ydet af IVF, skulle blive udløst.

74 Det fremgår således hverken eksplicit (jf. præmis 67 ovenfor) eller implicit af den anfægtede afgørelse, at den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, havde en kort varighed. Såfremt det antages, som Kommissionen synes at gøre gældende, at angivelsen af varigheden af den modgaranti, der blev ydet af Aligestión, kan udgøre en baggrundsoplysning, som kan begrænse rækkevidden af Kommissionens begrundelsespligt, skal det konstateres, at denne angivelse ikke er indeholdt i den anfægtede afgørelse.

75 Det følger heraf, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse skulle have redegjort for, hvordan den i givet fald havde taget hensyn til denne modgaranti.

76 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en begrundelsesmangel.

77 På baggrund af denne begrundelsesmangel er Retten ikke i stand til at tage stilling til, hvorvidt de argumenter, som sagsøgeren fremførte i det første anbringendes andet led, er berettigede.

78 Følgelig, og uden at det er fornødent at behandle søgsmålet i øvrigt, skal den anfægtede afgørelse som følge af en begrundelsesmangel annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

Sagsomkostninger

79 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand.

80 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer de medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, hver deres egne omkostninger. Kongeriget Spanien bærer derfor sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) **Kommissionens afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva og Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva annulleres, for så vidt som den vedrører Hércules Club de Fútbol, SAD.**

2) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Hércules Club de Fútbol.**

3) **Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.**

Kanninen Schwarcz Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. marts 2019.

Underskrifter